

teer. Jeg skal dog allerede strax sige, hvorfor jeg anseer dette for at spille en temmelig lille Rolle, thi saa uhyggeligt det end er at skulle omtale en Person paa et Sted, hvor denne Person ikke er tilstede — det gjælder her ikke alene een men flere Personer — saa forinder det Uhyggelige bort, idet jeg ikke skal fremføre et eneste Ord om denne Person, som ikke allerede saa længe har foreligget trykt her i Thinget og i Uddrag af Bladene, at Bedkommende har havt rigelig Anledning til at kjende de Anker, som i den Henseende ere fremsatte, og indbegaae dem, hvis han fandt at kunne det. Der er naturligviis endnu foruden det Personlige ved Spørgsmaalet ogsaa det Ubehagelige, som jo her i visse Henseender kommer til Synne, nemlig at de, der ere Modstandere af den Ansøelse, man foresætter, let troe, at man gjør det paa Grund af, at det er en Mand, som ikke staaer aldeles paa samme politiske Side som man selv; men det er en Betragtning, som aldrig har nogen Betydning, fordi man maa finde sig i, hvad Folk i denne Henseende tiltroe En, naar man veed, at man kun har den reent objective Opfattelse af Sagen og ikke blander det Personlige ind, og jeg troer, at det vil vise sig, at der er saameget Objectivt her tilstede, at det ikke kan være noget subjectivt Duffe at komme denne Mand for nær. Naar jeg nu skal fremhæve de Grunde, hvorfor jeg er kommen til den Ansøelse, som jeg deler med meget saa, maa ssee kun med et enkelt Medlem af Udvalget, og jeg alligevel har anseet det for min Pligt at stille dette Forslag, saa skal jeg bemærke, at der jo er en tredie Betænkelse derved, som allerede er indbegaaet af den ærede Ordfører inden den er bleven fremsat, idet han nemlig mener, at Sagen ikke vilde føre til noget praktisk Resultat, og at det var en noget usædvanlig Veie at ville nægte Pensionen, men jeg kan ikke nægte, at man ogsaa vel kan gaae en usædvanlig Veie. Jeg skal tillade mig at sige, at ganske vist det Meste af, hvad der vil fremkomme i denne Sag, jo er Thinget bekendt; men jeg vil dog tillade mig at nævne enkelte Ting af det, som Statsrevisionen har gjort opmærksom paa med Hensyn til Kammerherre Brettons Forhold til den Staarupgaardske Sag

og Hypothekforeningen i Almindelighed, og jeg gjør det netop af den Grund, at jeg nærer en saa stor Agtelse for vor Embedsstand i det Hele taget, at jeg vil ansee det for Pligt at hævde og værne om den Agtelse, som Thinget i Almindelighed bør skyde Embedsstanden, ved ikke at taale, at en fremragende Embedsmand — jeg generer mig ikke for at bruge det stærke Udtryk — har misbrugt sin Stilling eller viist en saa ringe Opfattelse eller Forstand paa, hvad der overhovedet er rigtigt, hvis det ikke er end Villie, at det vilde nedbryde Tilliden til Embedsstanden, naar noget Saadant gif hen uden nogensomhelst Paataale. Det Mærkbare er, at der af Ministeriet er nedsat en Commission for at undersøge Kammerherre Brettons Forhold i den Staarupgaardske Sag, at der fra den har foreligget en Betænkning af 30te Januar 1864, altsaa længe før end Bedkommende er bleven afflediget, hvoraf det fremgaaer, at denne Embedsmand tillige har været Directeur i en Hypothekforening, der lige siden sin Stiftelse har havt flere Kasseobligationer udfærdigede imod sig end det Beløb af Panteobligationer, der eiedes, en Directeur, der har været i Spidsen for en Forening, som aldrig har eiet nogen Reservecand, skjøndt det udtrykkeligt var foreskrevet i Statutterne, at den skal være tilstede, en Directeur, der har ladet sin egen Eiendom tagere 5 Gange, inden han kunde naae en saadan Taxationssum, at han derved kunde faae et Saan bevilget, som vilde condegnere ham, og som senere, da han rigtignok ikke længer var Directeur, har solgt denne Eiendom til en Mand, som efter Alt, hvad der foreligger, vitterligt var insolvent. Statsrevisionen siger, at denne Mand eiede Intet, han havde uhligt været i Gjelbsfængsel, og skjøndt dette var Directionen for Hypothekforeningen bekendt, antog den ham dog som Interessent uden en ny Taxation, fordi man — nu komme de Ord, der ere sagte — „kunde være sikker paa, at den nye Taxation vilde føre til en meget lavere Taxationssum.“ Dette er imidlertid ikke Alt; under 29de Marts 1862 har Bedkommende ønsket at lade indbrykke i Bladene et beroligende Circulaire i Anledning af den mulige Frygt for, at Foreningen skulde gaae fallit, og i Anledning deraf de mod en af Directeurerne ud-